

מסורת הש"ס

או דלמא כפנים גמירי שהיי. בטומאה שאירעה לו בתוך העורה: **פלה עצמו באויר.** כדי שהיה: **טימא עצמו במזוה.** ואם תמלי לומר לר"ך שהיה למלקות בטומאה אונס ושהיה מזיד טומאה מזיד מי בעיה שהיה או לא: **גזיר בקצר.** מיר שנטמא באונס בתוך

בית הקברות דומיא דנטמא בעורה שלא נתחייב א' (בפנים) כנטיסתו כגון שנכנס לבית הקברות בשיה תיבה ומגדל ובה חזירו ופרע עליו את מעויבת גג האהל ונטמא באויר בית הקברות והסור צו לא ולא ילא ומיהו לא שהיה כדי השתחואה: **לר"ך שהיה למלקות או לא.** קרבן לא שייך הכא כלל שאין כרת במיר שנטמא וקרבן מיר טמא לאו אעון טומאה אחי אלא למיכל עליה מזירות טהרה כשאר מחוסרי כפרה ובענין זה מפורש שהיה זו במס' נזיר [יז:] **כפנים גמירי שהיה.** בטומאה עורה דשייכה בה השתחואה: **אפי' כל היום כולו.** שהיה צהלהכחו שהיה הולך ויוצא צנחת פטור: **מהו שיטורפו.** היה יוצא בקצרה ושהיה מעט וחזר והלך דרך יציאתו ושהיה מעט מהו שיטורפו לכשיעור: **כפשוט ליה מדידיה.** דלא מנטרפי דהא איהו הוא דאמר אפי' כל היום כולו: **הסס גדלה סה.** בלא הילוך כלל: **עגא מנייה אבי מרבה.** דר נחמני שהיה רבו. וכל היכא דליכא עגא מנייה רבה הוא ולא רבא: **צא לו צארוכה כשיעור קצרה.** שלא בדרך הארוכה אבל רך במרוצה עד שלא שהיה ציאלתו אלא כשיעור דרך קצרה צהילוך צינוני מהו: **שיעור.** ארוכה גמירי לחיוב וליכא: **או דלמא דוקא גמירי צארוכה חייב.** לא שגא רך לא שגא לא רך: **לא ניפנה ארוכה לידחות אכלו.** להמיר אפילו במרוצה: **דקיימא**

לו, כסנהדרין בלאו הן השערין (דף פג.) כהן טמא ששימש בעורה צניתה צדי שמס: **היה משכח לה.** דאין זה כרת על כרחך צנטמא בעורה הוא דמשכחת לה דאי צנטמא בתוך ונכנס אחייב ליה כרת כנטיסתו: **אי לא סה.** בעבודתו כדי השתחואה: **היה עביר עבודה.** אילו עבודה קטנה תיעשה בפחות מכדי שהיה השתחואה: **אי אמרת בשלמא.** בכל שיעורי דמתני' צין צשהיה צין ציאלת ארוכה שיעורא גמירי לחיוב כגון שיעור שהיה ציאלת קצרה או שיעור ציאלת ארוכה בלא שהיה: **משכח לה.** שהיה בלא חיוב כרת: **כגון ציאלת נפשיה בקצרה.** לאחר ששימש ושהיה צשימושו כדי שהיה ילא לו בקצרה ואנס עצמו במרוצה עד שלא שהיה שיעור עכצתו ו' ומשנטמא שיעור שהיה וציאלת קצרה צהילוך צינוני: **אלא**

ידע שהיה במקדש דאי ידע וטימא עצמו במזיד אפי' שכן אח"כ לא מייחיד קרבן דהא לא שצ מדיעתו הוה ואי למלקות צעי לר"ך לומר דלא התרו צו אלא לאחר שטימא עצמו דאם התרו צו קודם לא צעי שהיה כדפי' לעיל: **צזיר בקבר צריך שהיה צמלקות או לא.** וא"ת והאמר צפ' ג' מינין (מיר דף מב.) וסא) גבי מיר שהיה מת מונח על כתיפו והושיטו לו מת אחר ונגע צו יכול יהא חייב ת"ל ולא יחלל במי שאינו מחולל ילא זה שמחולל ועומד ופריך מדתנן היה מטמא ואמרו לו אל תטמא אל תטמא חייב על כל אחת ואחת ומשני כחן צחיצורין כחן שלא צחיצורין משמע כל זמן שלא פירש מן המת אינו חייב צמה שהושיטו לו מת אחר משום דאין מוסקיף טומאה על טומאה ו' וזמן שמונה טומאה על כתיפו צו טמא טומאה ו' ולא מייחיד אלא שלא צחיצורין שכבר פירש מן הראשון דמי שהיה אז נוגע צו לא היה טמא אלא טומאת ערב לכך כשחזר ונוגע צו חייב שהוסקיף טומאה צנגיעה ו' דמי שהיה נוגע צו צשעת נגיעה ו' יהיה טמא טומאה ו' וא"כ הכא אמאי ילקה על השהיה כל זמן שלא פירש וי"ל דהא דפטור ליה כשהושיטו לו מת אחר היינו בשלא הספיק להשליך מת הראשון מעליו לפיכך אינו מוסקיף טומאה אצל הכא הוא מוסקיף טומאה שכלל שעה הוא מוחזר לפרוש מן הקבר ור"ת מפרש דהכא איירי בשנטמא סמוך לחשיכה דכלל פירש נמי מוסקיף לו יוס אחד ע"י שהיה ונראה דההיא דמיר דמפליג צין צחיצורין צין שלא צחיצורין אחי כמ"ד במסכת שמחות ח' (פ"ד) דאפי' צאותו יוס שנטמא אינו יכול לחזור ולטמא לפי שמוסקיף טומאה צחיצורין כדפרי' אצל למאן דשרי התם ליטמא צאותו יוס עצמו דלא חשיב ליה תוספת טומאה כיון שאינו מוסקיף ימים לא אפי' **אי דשהה בר ברת הוא.** הק' ר"ת מה צק אס הוא צר כרת מ"מ איכא נפקותא טובא דהא קיימא לן (מסות דף כג.) חייב כרימות שלקו נפטרו מירי כרימתן ואם צעל כרת נשאר עליו מיתה ועוד נפקא מינה דמיתה כגון שהיו צשימושו טומאה וסגן בטומאה מקדש: **אפילו**

ידיעות הטומאה פרק שני שבועות

יז.

תל"ה עצמו באויר עורה מהו. אית ספרים דגרסי אויר עורה כעורה דמי או לא וקשה דצפרק [כל הפסולין] (ובמס' דף לב.) אמר טמא שהכניס ידו לפנים חייב דציאה במקפת שמה ציאה וצפרק כל הפסולין (סס דף לב.) נמי אמר ואי אמרת ציאה במקפת שמה ציאה היכי מעייל ידיה צצהונות

משמע דאויר נמי נתקדש ועוד אי לאו כעורה דמי א"כ כשמולין דס ואיצרים למצח יפסל ציוצאס) ונראה כגירסת הספרים דגרסי כי גמירי שהיה היכא דבר השתחואה הוא: **צריך שהיה צמלקות.** צטימא עצמו צשוגא איירי אצל

אס היה סרך צמקדש והתרו צו שלא יטמא עצמו בלא שהיה נמי מילקא לקי כדמוכח צפרק מי שאמר הריני נזיר (מיר יז.) וסא) דקאמר התם צעי רבא נזיר והוא צצית הקצרות מי צעי שהיה או לא וקאמר ה"ד אילינא ח' דקאמר לא תמור מי צעי שהיה כו' ואין למתוה דהתם צעי רבא אי גמירי שהיה צצרי אצל צפנים למלקות פשיטא ליה דגמירי שהיה דהתם צעי אמ"ל דצפנים גמירי שהיה למלקות בתוך מהו ור"ת גרס התם רב אשי דרב אשי צעי לה ח' (הכא צמסון:) **אין צריך.** שהיה למלקות הכא משמע דלקי אשהיה דלא קמייצעי ליה אלא אי לר"ך שהיה כשיעור השתחואה או לא וקשה צפרק צמל דמכות (דף כא.) וסא) תנן גבי היה לובש כלאים ואמרו לו אל תלבש אל תלבש והוא פושט ולובש חייב על כל אחת ואחת ואמר רב צציי צגמל לא פושט ולובש ממש אלא מנינס וממילא ידו צצית אונקלי שלו רב אשי אמר אפי' לא שהיה אלא כדי לפשוט וללבוש מכלל דרב צציי לא מחייב צשהיה

וי"ל דרב צציי לא פליג אדרב אשי אלא דלא נחת לאשמועינן חידוש של שהיה אלא לאשמועינן דצהכנסת צית אונקלי חייב אף על פי שאינו לובש כל המלבוש א"נ לרב צציי לא לקי אשהיה משום דהוי לאו שאין צו מעשה והכא איירי למ"ד לאו שאין צו מעשה לוקין עליו א"נ איירי לענין איסור מלקות ולא לענין חיוב ורב אשי דפליג עליה התם וחסד שהיה כמעשה כיון דתחילת הלבישה ע"י מעשה והכא אפי' אי לא צעינן שהיה כדי השתחואה מ"מ צעינן כדי ציאה וכניסה אצל צפחות מוכן לא כי היכי דצעינן גבי כלאים כדי פירש וצציה ונראה דאפי' אמ"ל גמירי שהיה כדי השתחואה למלקות צמקדש וצמיר היינו משום דדמו לשהיה דקרבן דגבי מקדש אצל לגבי כלאים פשיטא דלא גמירי דלא שייך התם השתחואה כלל: **מיימא עצמו במזיד מאי.** לר"ך לומר דשעה שטימא עצמו לא שטימא דאויר עורה מהו. אית ספרים דגרסי אויר עורה כעורה דמי או לא וקשה דצפרק [כל הפסולין] (ובמס' דף לב.) אמר טמא שהכניס ידו לפנים חייב דציאה במקפת שמה ציאה וצפרק כל הפסולין (סס דף לב.) נמי אמר ואי אמרת ציאה במקפת שמה ציאה היכי מעייל ידיה צצהונות משמע דאויר נמי נתקדש ועוד אי לאו כעורה דמי א"כ כשמולין דס ואיצרים למצח יפסל ציוצאס) ונראה כגירסת הספרים דגרסי כי גמירי שהיה היכא דבר השתחואה הוא: **צריך שהיה צמלקות.** צטימא עצמו צשוגא איירי אצל

אס היה סרך צמקדש והתרו צו שלא יטמא עצמו בלא שהיה נמי מילקא לקי כדמוכח צפרק מי שאמר הריני נזיר (מיר יז.) וסא) דקאמר התם צעי רבא נזיר והוא צצית הקצרות מי צעי שהיה או לא וקאמר ה"ד אילינא ח' דקאמר לא תמור מי צעי שהיה כו' ואין למתוה דהתם צעי רבא אי גמירי שהיה צצרי אצל צפנים למלקות פשיטא ליה דגמירי שהיה דהתם צעי אמ"ל דצפנים גמירי שהיה למלקות בתוך מהו ור"ת גרס התם רב אשי דרב אשי צעי לה ח' (הכא צמסון:) **אין צריך.** שהיה למלקות הכא משמע דלקי אשהיה דלא קמייצעי ליה אלא אי לר"ך שהיה כשיעור השתחואה או לא וקשה צפרק צמל דמכות (דף כא.) וסא) תנן גבי היה לובש כלאים ואמרו לו אל תלבש אל תלבש והוא פושט ולובש חייב על כל אחת ואחת ואמר רב צציי צגמל לא פושט ולובש ממש אלא מנינס וממילא ידו צצית אונקלי שלו רב אשי אמר אפי' לא שהיה אלא כדי לפשוט וללבוש מכלל דרב צציי לא מחייב צשהיה

עין משפט
נר מצוה

לד א מיי פ"ה מהל' שגגות בלכה ד: **לה ב מיי פ"ג מהל' ציאת מקדש ה' כה ופ"ה מהל' שגגות שט:** **לו ג מיי פ"ז מהל' מזירות הלכה ח ע"י פ"ה מהל' יען סמך לאוין רב ע"ש:** **לז ד ה' מיי פ"ג מהל' ציאת מקדש הלכה כד סמך לאוין ע"ש:** **לח ז מיי פ"ד מהל' סמך לאוין שט:**

רבינו חננאל

אדם טמא שחלה עצמו באויר עורה אם חייב משום טמא מקדש או דלמא כיון דלא נגע לאו. ועלמה בחיקו: ח' וכן בעיא דרבא דבעא להתחייב קרבן ודאי גמירי לה דצריך שהיה אבל מיד למלקות צריך שהיה או לא: וכן בעיות דרב אשי טימא עצמו במזיד ועלמה ממנו עכשיו צריך שהיה או לא: וכן נזיר בקבר צריך שהיה למלקות או לא. אלו הבעיות כולן עלו בחיקו. וקיימא לן כל תיקו דאיסורא לחומרא. וכיוצא בנזיר כהן בזמן הזה הנכנס לבית הקברות: ירושלמי עד כמה היא השתחואה פשוט ר' יהושע בן לוי אמרו כדי שאלת שלום בין אדם לחבירו. משום ר' יוחנן אמרו כדי שאלת שלום המלמד לרב שלום עליון רבי ומורי. נטמא בעורה וצריך לצאת ויש שם שני דרכים אחת ארוכה כ' אמה ואחת קצרה עשר אמות. יצא בארוכה חייב שהיה לו לצאת בקצרה. אבל אם יצא בקצרה פטור. אמר רבא ואפי' עקב בצד גודל פטור. והוא דלא שהיה כלום אלא מהלך עד שיצא לחוץ. בעא מיניה אבי מרב' ב' בארוכה דרך קצרה מהו. כגון שרץ בארוכה ויצא כשיעור יציאתו בקצרה מהו. א"ל חייב לא נחנה ארוכה כדלית אצלו. כלומר כולי שטמא חייב בה וזה פטור. ואתקף לה ר' יודא אי הכי דלא צריכי שיעור אלא לעולם בארוכה חייב בקצרה פטור. הא דתניא טמא ששימש במיתה היכי משכחת לה. אי שהיה ושימש בר ברת הוא אי לא שהיה היכי שימש.

א) גירסת רבינו עיאל דמלה קודם עיאל לר"ך שהיה למלקות ור"ה כמלה ראשונים ור"ה מהתוס'.

א) מיר יז. ע"ש, ג) פנהדרין פג., א) ליתא דפסוקי, ד) וי"ל משנטמא וכו' כדפסוקי, ס) ונ"י משנה למך ולימ', ו) ושייך לעיל ח' ג"ז שייך לעיל ח'; ח) ונ"י הלכה כפליגי ר"ע ור' עקיבא ר"ע מחייב ור"ע פטור אצל דשרי לכתחלה ליכא למ"ד ובהדיא קמי התם כרישא היה עומד וקובר וכו' פירש הרי זה לא יטמא ולא קפליג ר"ע ונ"י כהר"ש"ם ב"ק"ה הלכות טומאה פ"א י"א.

הגהות הב"ח

א) תוס' ד"ה לר"ך וכו' אילינא דקאמרי ליה לא: ב) בא"ד לה הכי צמסון: ג) וי"ל מיר וכו' טומאה דכל זמן:

גליון הש"ס

גמ' היכי משכחת לה. עין פנהדרין דף פג ע"א מוס' ד"ה ואל:

מוסף רש"י

בעי שהיה למלקות. דלא לילקי עד ללשהי ציה כדי שיעור השתחואה (נזיר יז.)